

SUNDAY TIMES BESTSELLER

B. A. PARIS

PRIVEĎ MA SPÄT

Čo spravíte, ak vám jedného dňa
minulosť zaklope na dvere?

Ljndeni

Prived' ma späť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

B. A. PARIS

Prived' ma späť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**PRIVEDĚ
MA SPÄT**

B. A. PARIS

**PRIVEĎ
MA SPÄŤ**

Ljndeni

B A Paris: Bring Me Back

BRING ME BACK: Copyright © B.A. Paris 2018

Translation © Katarína Ondrušová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2867-6

ISBN e-knihy 9788056628706 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 9788056628713 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 9788056628720 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

Pre Christine, najlepšiu sestru na svete.

PRED DVANÁSTIMI ROKMI

Výsluch: Finn McQuaid

Dátum: 15. 3. 2006

Čas: 3.15

Miesto: Fonches

Vracali sme sa z lyžovačky v Megève. Keďže som vedel, že Layla v Paríži nikdy nebola, rozhodol som sa, že ju prekvapím a cestou späť sa tam zastavíme. Navečerali sme sa v reštaurácii neďaleko katedrály Notre-Dame a potom sme sa prešli popri Seine. Mohli sme tam aj prenocovať – a teraz ľutujem, že sme to neurobili –, ale nevedeli sme sa dočkať návratu domov, do nášho domčeka v St Mary's v Devone.

Z Paríža sme museli odchádzať okolo polnoci. Približne hodinu a pol po tom, čo sme vyrazili, som potreboval ísť na záchod, a tak som zišiel z diaľnice na odpočívadlo pri Fonches. Nebolo to odpočívadlo s čerpacou stanicou, nedalo sa tam natankovať ani nič podobné, ale vedel som, že záchody tam sú, lebo som tam cestou z predošlých lyžovačiek v Megève už stál. Bolo tam ľudoprázdnno – teda, až na jedno auto zaparkované pred toaletami, o ktorom som s vami už hovoril. Myslím, že na

parkovisku vyhradenom pre nákladné autá na opačnej strane stálo zopár kamiónov. Museli tam byť aspoň dva, jeden som videl odchádzať a s vodičom druhého som sa rozprával po tom, čo sa to stalo.

Po aute sa nám kotúlala prázdna fľaša od minerálky a cestou z Megève sme jedli nejaké drobnosti, a tak som prešiel okolo toaliet až na koniec parkoviska ku košu, aby som vyhodil smeti. Mal... mal som jednoducho zaparkovať priamo pred toaletami a k smetnému košu sa prejsť. Ak by som to spravil tak, bol by som bližšie. Mal som byť bližšie.

Layla spala – zaspala, hneď ako sme odbočili na diaľnicu – a ja som ju nechcel budiť, tak som tam chvíľu len tak sedel a oddychoval. Prebrala sa, keď som zbieral odpadky. Nechcela ísť na záchod. Povedala, že si radšej počká na normálne odpočívadlo s čerpacou stanicou. Keď som vystupoval z auta, povedal som jej, aby sa zamkla, lebo som mal zlý pocit z toho, že ju tam nechávam potme samu. Viete, ona tmu skutočne neznáša.

Cestou som prešiel okolo muža, ktorý vyšiel z toaliet, a asi o minútu som počul odchádzať auto. Bol odo mňa nižší, mohol mať tak stoosemdesiat centimetrov? Myslím, že mal tmavé vlasy, a určite mal bradu. Na toaletách som sa nezdržal dlho, necítil som sa tam dobre. Bol som nervózny, mal som pocit, akoby ma niekto sledoval. Možno preto, že dvere na jednej z kabínok boli zatvorené.

Cestou späť k autu som začul, že jeden z kamiónov vyparkoval, a videl som, ako prešiel po privádzачi a pripojil sa na diaľnicu. Išiel rýchlo, akoby mal naponáhlo, no prisahám, že v tej chvíli mi to neprišlo zvláštne. V dialke

som videl obrisy nášho auta. Bolo jediné na parkovisku, lebo to predošlé, to, ktoré parkovalo pred toaletami, už odišlo. Až keď som prišiel bližšie, zistil som, že Layla v aute nie je. Predpokladal som, že si to rozmyslela a predsa len šla na toalety. Spomínam si, že som sa obzrel, presvedčený, že uvidím, ako za mnou uteká – vedel som, že by ju to miesto vydesilo rovnako ako mňa –, ale nebola tam. Tak som nastúpil do auta a čakal. Tma sa mi však začínala dostávať pod kožu. Naštartoval som a preparkoval som pred toalety, kde bolo aspoň trocha svetla, aby Layla nemusela potme šliapať až tak ďaleko.

Ubehli asi dve minúty a ja som si začínal robiť starosti. Nemal som dobrý pocit z toho, že sa ešte neobjavila. Vyšiel som z auta a vybral som sa ju hľadať na dámsku stranu toaliet. Boli tam tri kabínky. Dve boli prázdne, no jedna z nich mala zatvorené dvere, tak som predpokladal, že bude tam. Zavolať som na ňu, a keď som nedostal žiadnu odpoveď, položil som ruku na dvere a zaprel sa do nich. Bez námahy sa otvorili. Keď som zistil, že Layla tam nie je, ponáhlal som sa von a začal volať jej meno. Myslel som, že po tom, čo som odišiel, sa možno rozhodla, že sa trocha prejde, aby si vystrela nohy a nadýchala sa čerstvého vzduchu. No len čo mi to napadlo, už som vedel, že by sa nikdy takto nezatúlala. Nie v noci. Nie, keď bolo tma ako vo vreci, pretože, ako som už spomínal, tmu neznáša.

Vybehol som za toalety, len pre prípad, že by bola tam. Keď som ju tam nenašiel, vybral som z kufra baterku a opäť sa pustil do hľadania. Prezrel som celý areál odpočívadla a neustále na ňu volal. Na parkovisku ešte

vždy stál jeden nákladiak. Prešiel som k nemu a zavolal na vodiča v nádeji, že nájdem niekoho, kto mi ju pomôže pohľadať. No kabína bola prázdna. Keď som zabúchal na dvere, nik sa neozval, a tak som predpokladal, že šofér spí vzadu. Skúsil som zabúchať aj na zadné dvere, no žiadna odpoveď neprichádzala. Keď som vytiahol telefón a zistil, že nemám signál, nevedel som, čo ďalej. Nechcel som odísť pre prípad, že Layla spadla a zranená leží niekde na zemi, ale vedel som, že len pomocou svetla z baterky ju nenájdem. Vrátil som sa do auta a čo najrýchlejšie som prešiel na najbližšiu čerpaciu stanicu. Vybehol som z auta a volal o pomoc. Trvalo dlho, kým pochopili, o čo ide, lebo nemám dobrú francúzštinu, no nakoniec súhlasili, že zavolajú na miestnu políciu. A potom ste prišli vy, rozprávali ste sa so mnou dobrou angličtinou a odviezli ste ma späť na odpočívadlo, aby ste mi pomohli hľadať Laylu, lebo som ju jednoducho musel nájsť.

Tak znela moja výpoveď. Sedel som vtedy na policajnej stanici kdesi kúsok od francúzskej A1. Všetko, čo som povedal, bola pravda. No nebola to celá pravda.

PRVÁ ČASŤ

Súčasnosť

Keď mi zazvonil telefón, akurát som prechádzal preskleným foyerom v imponantnom sídle Harryho firmy na ulici London Wall. Pozrel som sa na digitálnu obrazovku nad recepciou, aby som zistil, koľko je hodín. Bolo len pol piatej, ale ja som sa už nevedel dočkať, kedy pôjdem domov. Nahovoriť Granta Jamesa, známeho obchodného magnáta, aby investoval päťdesiat miliónov libier do Harryho nového fondu, ma stálo dlhé mesiace vytrvalého presviedčania a bol som pripravený to náležite osláviť. Harry pre mňa a pre Ellen na znak vďaky rezervoval na dnes večer stôl v *Hideoute*, najlepšej reštaurácii v Cheltenhame. A viem, že Ellen z toho bude nadšená.

Rozmrzene som pozrel na telefón, dúfajúc, že hovor nebudem musieť prijať. Volajúcim bol Tony Heddon, policajný detektív z Exeteru. Prvýkrát sme sa stretli pred dvanásťtimi rokmi, keď ma zatkli pre podozrenie z Laylinej vraždy, a po čase sa z nás stali dobrí priatelia. Naľavo od recepcie bola prehýbaná ocelová lavička. Dokráčal som k nej a zložil si kufrík na jej kovové sedadlo.

„Tony,“ povedal som, keď som zodvihol telefón, „rád ťa počujem.“

„Neruším?“

„Ani trocha,“ odvetil som, len čo som si uvedomil, že znie vážne. Takto znel vždy, keď sa mi chystal oznámiť, že francúzske úrady našli neidentifikované ženské telo. Tušil som, ako nepríjemne sa musí cítiť, tak som prešiel rovno k jadru veci. „Našlo sa ďalšie telo?“

„Nie, nič také,“ ubezpečoval ma s miernym devonshirským prízvukom. „Thomas Winter – vieš, váš bývalý sused zo St Mary’s – prišiel včera k nám na stanicu.“

„Thomas?“ spýtal som sa prekvapene. „Čudujem sa, že je po toľkých rokoch ešte stále nažive. Ako sa má?“

„Po fyzickej stránke je na tom pomerne dobre, ale už má svoje roky. Preto by sme neradi jeho slovám prikladali príliš veľkú váhu,“ dodal a odmlčal sa. Čakal som, kým začne znova hovoriť, a zatiaľ som si v mysli prechádzal, čo im Thomas mohol povedať. Vtom som si spomenul, že skôr než sme s Laylou odcestovali na dovolenku do Francúzska, predtým než zmizla, sme v Thomasových očiach boli ten najšťastnejší párik na svete.

„Tak, čo povedal?“ opýtal som sa.

„Že včera videl Laylu.“

Srdce sa mi na chvíľu zastavilo. Voľnou rukou som sa oprel o studené kovové operadlo lavičky a pokúšal sa spracovať to, čo mi práve povedal. Vedel som, že čaká, že niečo poviem, ale ja som toho nebol schopný. Nechal som na neho, aby vyplnil ticho.

„Povedal, že ju videl stáť pred domčekom a že keď sa k nej priblížil, aby sa s ňou porozprával, utiekla,“ pokračoval.

„Pretože to nebola Layla,“ povedal som odmeraným tónom.

„Presne to som mu povedal aj ja. Pripomenul som mu, že odkedy ju naposledy videl, ubehlo dvanásť rokov. Ale on vravel, že by ju spoznal aj po päťdesiatich. Cez hlavu mala prehodenú kapucňu, ale trval na tom, že to bola ona. Údajne to malo niečo spoločné s tým, ako stála.“

„Ale nerozprával sa s ňou.“

„Nie. Povedal – a teraz citujem: *Zavolať som na ňu po mene a otočila ku mne hlavu, ale keď ma uvidela, utiekla.* Tvrdil, že bežala smerom k vlakovej stanici, ale keď sme tam prišli, pokladnica bola už zatvorená a nevedeli sme nájsť nikoho, kto videl ženu čakajúcu na vlak. Nemajú tam kamerový systém, takže stále nie sme o nič múdrejší.“

Snažil som sa nájsť správne slová. „Ale nemyslíš si, že by to naozaj mohla byť Layla, však? Nie po toľkých rokoch...“

Tony si sťažka povzdychol. „Prikláňam sa k tomu, že ide len o bujnú predstavivosť pána Wintera. Ale myslel som, že by si o tom mal vedieť. To je všetko.“

„Tak... vďaka, Tony.“ Chcel som položiť, ale mal som pocit, že je na to ešte priskoro. „Kedy ideš do dôchodku? V septembri, že?“

„Áno, už mám pred sebou len dva mesiace. Hoci si vôbec nie som istý, čo si so sebou počnem.“

Toho som sa chytil. „Môžeš začať tým, že nás navštíviš. Ellen ťa veľmi rada uvidí.“

„Prídem. Určite.“

Možno sa dovtipil, že mi nie je do reči, pretože mi oznámil, že musí vybaviť ešte jeden telefonát. Chvíľu som stál a vyhodnocoval situáciu. Premýšľal som o tom, prečo si Thomas myslel, že videl Laylu. Rýchlo som si to prepočítal:

tesne pred tým, než sme v roku 2006 vyrazili na tú osudnú dovolenku do Francúzska, sme s Thomasom oslávili jeho osemdesiatku. To znamená, že teraz má deväťdesiatdva. V takom veku sa už ľudia často mýlia, takže sa ľahko zamieňa čokoľvek, čo hovoria alebo si myslia, že videli. Mohlo to byť len starecké blúznenie. To ma upokojilo. Vytiahol som z vrecka kľúče od auta a zamieril som na parkovisko.

Cesta domov sa neskutočne vliekla, čo v piatok poobede nebolo nič nezvyčajné. Keď som prechádzal okolo tabule s nápisom *Vitajte v Simonsbridgei, prosím, jazdite opatrne* na začiatku obce, prvotné nadšenie z uzavretého obchodu sa pomaly začínalo vracieť. Od Harryho bolo milé, že nám zarezervoval stôl v *Hideoute*. Povedal, že si mám dať divinový steak – a asi si ho aj dám.

O minútu som už parkoval pred naším domom. Zvonka možno nevyzeral nič moc, ale pre mňa boli jeho útroby útočiskom a jeho záhrada mi bola svätynou. Za normálnych okolností by Ellen už stála vo dverách a nevedela by sa ma dočkať – rovnako ako ja jej. Pri zvuku pneumatík škrípajúcich na štrku pred domom sa väčšinou zdvihla od akejkoľvek ilustrácie, na ktorej práve pracovala, a otvorila vchodové dvere, ešte skôr než som stihol vystúpiť z auta. Dnes však nie. A práve dnes to na mňa pôsobilo obzvlášť zlovestným dojmom.

Presviedčal som sa: *Nebľbni. Nie vždy otvára dvere. Ak by si jej zavolať a povedal jej tú dobrú novinu, určite by na teba čakala.* Ale ja som jej to chcel povedať osobne. Chcel som vidieť jej tvár, keď mi bude hovoriť, aký som šikov-

ný. Bolo to lepšie, než len počuť jej hlas. Viem, ako to znie. Niežeby som mal nejaké obrovské ego, ide o to, že uzavretie takejto dohody bolo vrcholom mojej kariéry. Pritiahnuť niekoho ako Grant James vám riadne rozprúdi krv. Je to ešte opojnejšie, ako vybabrať s trhmi.

Ani cvaknutie môjho kľúča v zámku ju neprivolalo k dverám. A čo bolo ešte pozoruhodnejšie, neprilákalo ani Peggy, nášho červeného setra. Miesto toho, aby som na Ellen zavolať, vybral som sa ju hľadať. Pocítil som záchvev obavy. Keď som otvoril dvere do obývačky, zbadal som ju schúlenú v jednom z kresiel. Mala na sebe moju modrú rifľovú košeľu, ktorú mi vytrvalo kradla zo skrine. Nevadí mi to, vídam ju v nej rád. Sedela s kolenami pod bradou a košeľu mala cez ne prevlečenú ako stan.

Pocit úľavy, že som ju tam našiel, zatienil jej zastretý pohľad z okna. Očami hľadela do dávnej minulosti. Ten pohľad som už dlhšie nevidel, no poznal som ho až príliš dobre. To vysvetľovalo, prečo jej Peggy, ktorá bola na jej duševný stav vždy citlivá, ticho ležala pri nohách.

„Ellen?“ oslovil som ju polohlasom.

Obrátila hlavu, zaostřila na mňa a pozbierala sa z kresla.

„Prepáč,“ odvetila skrúšene. Pribehla ku mne a Peggy ju nasledovala, hoci o čosi komótnejšie. Predsa len už má svoje roky. „Bola som kdesi celkom inde.“

„To vidím.“

Naklonila sa ku mne a pobožkala ma. „Aký si mal deň?“

„Dobrý,“ odpovedal som. Uzavretú dohodu som na chvíľu odložil bokom. „Aký bol tvoj?“

„Tiež dobrý.“ Ale usmiala sa až príliš žiarivo.

„Nad čím si premýšľala, keď som sem vošiel?“

Potriasla hlavou. „Nad ničím.“

Chytil som jej bradu prstom a zdvihol jej hlavu, aby mi nemohla uhnúť pohľadom. „Vieš, že také veci na mňa neplatia.“

„Naozaj o nič nejde,“ trvala na svojom.

„Povedz mi to.“

Sotva zreteľne pokrčila plecami. „Ale nič, len... keď som sa dnes poobede vrátila z prechádzky s Peggy, našla som toto.“ Rukou vošla do vrečka na košeli a vytiahla z neho malý predmet. „Ležalo to na chodníku pred domom.“

Pozeral som na maľovanú drevenú figúrku, ktorá jej sedela na dlani. Najprv to bol šok, no vzápätí mnou začal lomcovať hnev, pretože som si chvíľu myslel, že sa mi hrala vo veciach v pracovni. Potom som si však uvedomil, že Ellen by nikdy nič podobné neurobila, a sústredil som svoju pozornosť na to, aby som sa upokojil. Nepovedala predsa práve, že ju našla na chodníku pred domom?

„Nieкто ju musel stratiť,“ nadhodil som najľahostajnejšie, ako som vedel. „Možno nejaké dieťa cestou zo školy alebo tak.“

„Viem. Ide len o to, že mi to pripomenulo...“ Odmlčala sa.

„Počúvam,“ posmelil som ju a v duchu som sa pripravoval na to, čo príde, lebo som presne vedel, čo povie.

„... Laylu.“

Rovnako ako zakaždým, aj teraz jej meno viselo vo vzduchu medzi nami. A kvôli Tonyho telefonátu na mňa pôsobi- lo ešte ťaživejšie ako zvyčajne.